

Onverschuldigde betaling in faillissement

HR 8 juni 2007, NJ 2007, 419 m.nt. PvS
(Van der Werff q.q./BLG)

Inleiding

In 1997 deed de Hoge Raad in het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest¹ een principiële uitspraak over de status van een vordering uit onverschuldigde betaling in faillissement. In dat arrest besliste de Hoge Raad – kort gezegd – dat een na de faillietverklaring aan de curator gedane onverschuldigde betaling die het gevolg is van een onmiskenbare vergissing, door de curator onmiddellijk en met voorbijgaan van de aanspraken van de andere boedelcrediteuren ongedaan moet worden gemaakt. In de literatuur is deze beslissing verdeeld ontvangen. Kortmann – één van de tegenstanders – noemde de beslissing onlangs nog ‘onbegrijpelijk, onbillijk en onbruikbaar’.² Hij riep op tot verandering van koers. De Hoge Raad kreeg daarvoor de gelegenheid in het arrest dat in deze bijdrage centraal staat. Het cassatiemiddel strekte primair ertoe de Hoge Raad te bewegen om terug te komen op zijn beslissing in Ontvanger/Hamm q.q. De Hoge Raad geeft echter geen krimp. Ook de subsidiaire cassatiemiddelen, die ertoe strekten de reikwijdte van de beslissing in het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest te beperken, worden verworpen. Wel doet de Hoge Raad een poging de Ontvanger/Hamm q.q.-regel te verduidelijken.

Voorgeschiedenis

De status van een vordering uit onverschuldigde betaling in geval van faillissement is in de faillissementspraktijk en literatuur al geruime tijd een discussiepunt. Indien de betaling na de faillietverklaring van de ontvanger is verricht, is duidelijk dat er sprake is van een boedelvordering. De discussie spitst zich toe op de vraag welke rangorde een dergelijke boedelvordering inneemt ten opzichte van de overige boedelvorderingen. Dat is relevant in een situatie waarin het boedelactief niet toereikend is om alle boedelvorderingen te voldoen (een zogenoemde negatieve boedel). In die situatie moeten de boedelvorderingen – zo oordeelde de Hoge Raad in 1990³ – naar evenredigheid van de omvang van elke vordering worden voldaan, behoudens de daarvoor geldende redenen van voorrang. In de literatuur werd bepleit dat in dit stelsel een onverschuldigde betaling aan de curator slechts een concurrente boedelvordering oplevert. In de praktijk werd deze opvatting vaak als ‘volstrekt onredelijk’ van de hand gewezen. Niet zelden maak-

ten curatoren dergelijke onverschuldigde betalingen onmiddellijk ongedaan.

Ontvanger/Hamm q.q.

In het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest bestempelde de Hoge Raad deze laatste benadering als de juiste. Aanleiding voor het arrest was een belastingteruggave aan een failliete vennootschap. De betaling bleek een vergissing. De belastingteruggave was bestemd voor een zustervenootschap van de failliete rechtspersoon. De curator weigerde de betaling ongedaan te maken: hij nam het standpunt in dat de boedel negatief was en de vordering uit onverschuldigde betaling slechts een concurrente boedelvordering opleverde. De Ontvanger der belastingen nam daarmee geen genoegen en kreeg in cassatie gelijk.

De Hoge Raad stelde voorop dat onderscheiden moet worden tussen enerzijds de situatie dat vóór de faillissementsdatum onverschuldigd aan de later gefailleerde is betaald, en anderzijds de situatie waarin die betaling is verricht na de faillietverklaring. In het eerste geval moet de vordering uit onverschuldigde betaling worden aangemerkt als een concurrente faillissementsvordering; een vordering dus die ter verificatie moet worden ingediend.

De Hoge Raad vervolgt:

‘Wat betreft vorderingen uit hoofde van een ná de faillietverklaring zonder rechtsgrond aan de gefailleerde of aan de curator gedane betaling, dient onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds gevallen als dat van HR 14 december 1984, NJ 1985, 288, waarin het ging om een aan de schuldenaar na diens faillietverklaring gedane betaling – die tengevolge van het met terugwerkende kracht tot een vóór de faillietverklaring gelegen tijdstip vervallen van de rechtsgrond – achteraf onverschuldigd bleek te zijn, en anderzijds gevallen als het onderhavige, waarin tussen de gefailleerde en de gene die aan hem betaalde geen rechtsverhouding bestaat of heeft bestaan die aanleiding tot de betaling gaf, en waarin de betaling slechts het gevolg is van een onmiskenbare vergissing, bij voorbeeld – zoals in het onderhavige geval – een vergissing ten aanzien van de persoon aan wie moest worden betaald.

Wanneer de curator wordt geconfronteerd met een zodanige onmiskenbare vergissing, handelt hij in overeenstemming met hetgeen in het maatschappelijk verkeer als betamelijk wordt beschouwd indien hij meewerkt aan het ongedaan maken van die vergissing. Zijn bijzondere positie als door de rechtbank benoemde beheerder en vereffenaar van de failliete boedel, die zijn taak vervult onder toezicht van een rechter-commissaris in het kader van een van waarborgen voorziene wettelijke regeling en in dat kader met alle gerechtvaardigde belangen rekening behoort te houden, brengt immers mee dat erop moet kunnen worden vertrouwd dat hij derden niet het slachtoffer laat worden van toevallige, in

1. HR 5 september 1997, NJ 1998, 437 m.nt. PvS; JOR 1997/102 m.nt. De Liagre Böhl en Faber.
2. S.C.J.J. Kortmann, De onbegrijpelijke, onbillijke en onbruikbare Ontvanger/Hamm q.q.-regel, in: Alsnog geannoteerd (10 jaar JOR), p. 156 e.v.
3. HR 28 september 1990, NJ 1991, 305 m.nt. PvS (De Ranitz q.q./Ontvanger).

de praktijk niet steeds te vermijden misslagen als de onderhavige.

Ook de omstandigheid dat de wet aan vorderingen uit onverschuldigde betaling geen voorrecht verbindt en met betrekking tot deze vorderingen ook niet rechtstreeks een andere grond voor voorrang aanwijst, wetigt niet de conclusie dat de curator jegens degene die een boedelvordering wegens onverschuldigde betaling verkrijgt doordat hij, zoals hier, als gevolg van een onmiskenbare vergissing aan de curator in plaats van aan de werkelijke schuldeiser betaalde, ermee zou mogen volstaan het betaalde bedrag aan het actief van de boedel toe te voegen, de vordering tot teruggave van een gelijk bedrag als concurrente boedelvordering te behandelen en op deze voet het bij vergissing betaalde bedrag ten profijte van de overige (boede)crediteuren aan te wenden. Laatstbedoelde handelwijze van de curator, die aan de gezamenlijke (overige) schuldeisers valt toe te rekenen, leidt tot een verrijking van die schuldeisers ten koste van degene die bij vergissing heeft betaald, waarvoor in het licht van het voorgaande geen rechtvaardiging is te vinden, ook niet in het stelsel van de Faillissementswet. Aldus eist de redelijkheid dat aan degene die als gevolg van een onmiskenbare vergissing heeft betaald aan de curator, de hierdoor voor hem ontstane schade tot het gehele bedrag van die verrijking wordt vergoed.

Ingevolge het bepaalde in art. 6:212 BW is de curator in het hier bedoelde geval dan ook verplicht om, nadat hij het onverschuldigd betaalde heeft ontvangen en heeft geconstateerd dat sprake is van een vergissing, uit de beschikbare middelen van de boedel een bedrag gelijk aan dat waarmee de boedel is verrijkt te voldoen aan degene die onverschuldigd heeft betaald. De aard van deze verplichting brengt mee dat de curator haar zo spoedig mogelijk behoort na te komen, zonder de afwikkeling van de boedel af te wachten en met voorbijgaan van aanspraken van andere boedelcrediteuren.⁷

Kritiek op Ontvanger/Hamm q.q.

Het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest is hartstochtelijk toegejuicht en fel bekritiseerd. De criticasters – waartoe ik mijzelf reken – vinden het arrest om te beginnen dogmatisch een gedrocht. Voor een nadere uiteenzetting van de dogmatische bezwaren verwijs ik korthedshalve naar eerdere werken.⁴

4. Zie onder meer F.M.J. Verstijlen, *De faillissementscurator* (diss. Tilburg), Deventer: W.E.J. Tjeenk Willink 1998, p. 183-189 en het in voetnoot 2 genoemde artikel van Kortmann. Ook ik heb mij kritisch getoond, onder meer in mijn dissertatie *(Afwikkeling van de faillissementsboedel)* (diss. Nijmegen), Deventer: W.E.J. Tjeenk Willink 1997, p. 223-229) en mijn noot in JOR onder het Komdeur q.q./Nationale Nederlanden-arrest (zie voetnoot 5). Zie voor verdere verwijzingen naar voor- en tegenstanders van de Ontvanger/Hamm-regel de conclusie van A-G Keus voor het Van der Werff q.q./BLG-arrest.

Daarnaast vinden de bestrijders van het arrest de bijzondere positie die de Hoge Raad toekent aan degene die na de faillietverklaring onverschuldigd heeft betaald als gevolg van een onmiskenbare vergissing, niet te rechtvaardigen ten opzichte van andere crediteuren. Zo begrijpt men niet waarom in de visie van de Hoge Raad de verrijking van de boedelschuldeisers in geval iemand vóór de faillissementsdatum onverschuldigd heeft betaald, niet ongerechtvaardigd is. Zoals vermeld heeft de betaler in dat geval slechts een concurrente faillissementsvordering die hij ter verificatie moet indienen.

Ook vinden de criticasters van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel het onbegrijpelijk waarom de verrijking van de andere boedelschuldeisers wel ongerechtvaardigd is wanneer de onverschuldigde betaling het gevolg is van een onmiskenbare vergissing, maar niet wanneer de onverschuldigde betaling een andere oorzaak heeft. Daarbij verwijzen zij onder meer naar de uitkomst van het Komdeur q.q./Nationale Nederlanden-arrest.⁵ In dat arrest was een partij gedwongen aan een curator te betalen op grond van een veroordeling in een vonnis van het Gerecht van Eerste Aanleg van de Nederlandse Antillen. De betaling was gedaan onder protest van gehoudenheid. De betaler had zelfs gepoogd de betaling te voorkomen met een executie kort geding, dat hij evenwel had verloren. In hoger beroep werd het vonnis van het Gerecht van Eerste Aanleg vernietigd. De curator weigerde hetgeen hij ten onrechte had ontvangen direct terug te betalen. Hij wees erop dat het boedelactief, inclusief hetgeen hij ten onrechte had ontvangen, negatief was en dat daaruit dus eerst de preferente boedelschuldeisers (waaronder de curator zelf met zijn salarisvordering) moesten worden voldaan. De onverschuldigde betaler deed een beroep op de Ontvanger/Hamm q.q.-regel, maar dat beroep slaagde niet, ook niet ten overstaan van de Hoge Raad. Beslissend in de overwegingen van de Hoge Raad was dat er geen sprake was van een betaling als gevolg van een onmiskenbare vergissing.

Kortmann⁶ betoogt ten slotte dat de Ontvanger/Hamm-regel in de praktijk ook niet uitvoerbaar is. Hij refereert in dat verband aan dertien uitspraken van lagere rechters waaruit blijkt dat zij de regel steeds verschillend interpreteren.

Van der Werff q.q./BLG

De genoemde bezwaren tegen de Ontvanger/Hamm q.q.-regel passeren in het hier te bespreken arrest Van der Werff q.q./BLG allemaal de revue. De casus is als volgt.

BLG is een hypothecair kredietverstrekker. Barelds & Pasman B.V. is een van de tussenpersonen die bemiddelt bij de totstandkoming van overeenkomsten tussen BLG en haar

5. HR 7 juni 2002, NJ 2002, 608 m.nt. JBMV; JOR 2002/147 m.nt. Boekraad.

6. Zie voetnoot 2.

klanten. Barelds & Pasman gaat failliet. Vervolgens betaalt BLG provisies die eigenlijk voor andere tussenpersonen bestemd waren per ongeluk op de rekening van Barelds & Pasman. Curator Van der Werff weigert deze onverschuldigde betalingen ongedaan te maken. De rechtbank en het Hof stellen hem in het ongelijk en veroordelen de curator op grond van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel om de ontvangen bedragen alsnog onmiddellijk te restitueren. In cassatie voert de curator drie middelen aan.

Primair betoogt hij dat, indien door welke oorzaak dan ook na de faillietverklaring een bedrag onverschuldigd aan de boedel wordt betaald, voor de curator géén verplichting tot onmiddellijke terugbetaling van het onverschuldigd betaalde bedrag ontstaat. Volgens de curator heeft degene die onverschuldigd heeft betaald in een dergelijk geval slechts een concurrente boedelvordering. Het onderdeel vermeldt uitdrukkelijk dat het in zoverre ertoe strekt de Hoge Raad te bewegen van zijn beslissingen in Ontvanger/Hamm q.q. en Komdeur q.q./Nationale Nederlanden terug te komen.

De Hoge Raad verwerpt dit beroep met de enkele overweging dat hij ‘geen aanleiding [ziet] van zijn rechtspraak terug te komen’.

Subsidiar strekt het cassatieberoep ertoe de Hoge Raad ertoe te bewegen de reikwijdte van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel te beperken.

De curator betoogt daartoe in de eerste plaats dat de regel slechts toepassing zou moeten vinden indien tussen degene die onverschuldigd betaalt en de gefailleerde en/of de curator nimmer een rechtsverhouding heeft bestaan die grondslag voor welke betaling dan ook zou kunnen vormen. Aan dit vereiste is volgens de curator niet voldaan omdat tussen BLG en Barelds & Pasman wel degelijk een rechtsverhouding bestond die aanleiding voor de betalingen *had kunnen zijn*, namelijk de overeenkomst op grond waarvan Barelds & Pasman tegen provisiebetalingen bemiddelde bij de totstandkoming van overeenkomsten van hypothecaire geldlening tussen BLG en haar klanten. De Hoge Raad verwerpt ook dit beroep. Hij legt in dat verband nader uit wat hij in het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest heeft bedoeld:

‘Uitgangspunt voor de in het arrest Ontvanger/Mr. Hamm q.q. aangenomen terugbetalingsverplichting van de curator is, dat de betaling onverschuldigd is geschied. Voor het antwoord op de vraag wanneer daarvan sprake is, dient uiteraard te worden aangeknoopt bij de betekenis die het begrip “zonder rechtsgrond” heeft in art. 6:203 BW. De Hoge Raad heeft de terugbetalingsverplichting van de curator niet aangenomen voor elke na de faillietverklaring verrichte betaling aan de boedel zonder rechtsgrond, met name niet voor het geval waarin een betaling is gedaan die – ten gevolge van het met terugwerkende kracht tot een vóór de faillietverklaring gelegen tijdstip vervallen van de rechtsgrond – achteraf

onverschuldigd bleek te zijn. Alleen in het geval waarin tussen de gefailleerde en degene die aan hem betaalde geen rechtsverhouding bestaat of heeft bestaan die tot de betaling aanleiding gaf, en waarin de betaling slechts het gevolg is van een onmiskenbare vergissing, dient de curator, wanneer hij wordt geconfronteerd met een zodanige vergissing, in overeenstemming met hetgeen in het maatschappelijk verkeer als betamelijk wordt beschouwd, mee te werken aan het ongedaan maken van die vergissing. Nader gepreciseerd, bestaat deze verplichting van de curator slechts wanneer geen rechtsverhouding bestaat of heeft bestaan die de betaler, de gefailleerde of de curator aanleiding kon geven te veronderstellen dat er (mogelijk) wél een rechtsgrond aanwezig was voor de betaling in kwestie. Dan valt immers voor geen van de betrokkenen te miskennen dat de betaling bij vergissing is verricht, omdat duidelijk is dat zij bij gebreke van enige rechtsverhouding noch voor de gefailleerde noch voor de curator bestemd was, dan wel evident is dat de rechtsverhouding die tussen de betaler en de gefailleerde wél bestaat of heeft bestaan voor de betaling in kwestie geen rechtsgrond kon opleveren. Dit laatste zal zich in het bijzonder voordoen wanneer zonder meer duidelijk is dat de betaling slechts betrekking kan hebben op een reeds door een eerdere betaling tenietgegangene schuld en er daarom geen twijfel over kan bestaan dat bij vergissing voor de tweede maal dezelfde vordering is voldaan, of wanneer het betaalde bedrag zodanig afwijkt van de schuld waarop de betaling betrekking heeft, dat daaruit zonder enige twijfel kan worden afgeleid dat de betaling van dit bedrag op een verschrijving of andere vergissing berust.’

Aldus verstaan kan volgens de Hoge Raad dus niet worden aangenomen dat de verplichting van de curator tot onmiddellijke terugbetaling alleen bestaat in gevallen waarin er überhaupt geen enkele rechtsrelatie tussen de betaler en de ontvanger heeft bestaan die aanleiding tot welke betaling dan ook heeft kunnen geven.

In het cassatieberoep bepleit de curator ten slotte nog een andere manier om de werking van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel te beperken. De curator betoogt dat van een ‘onmiskenbare vergissing’ slechts sprake kan zijn indien het voor de curator als ontvanger van het onverschuldigd betaalde bedrag (vrijwel) direct en zonder nader onderzoek kenbaar is dat de betaling op een misverstand moet berusten. In casu was aan dat criterium niet voldaan, omdat de curator pas na kennisname van nadere door BLG verstrekte informatie en na onderzoek in de administratie van Barelds & Pasman had kunnen vaststellen dat de betalingen door BLG inderdaad, zoals door BLG betoogd, onverschuldigd waren. Ook deze stelling van de curator wordt door de Hoge Raad verworpen. Hij overweegt:

‘Dat van een onmiskenbare vergissing sprake moet zijn betekent niet dat de vergissing steeds aanstonds en op

het eerste gezicht aan de curator duidelijk dient te zijn. Zij moet echter als zodanig wel door de curator – handelend zoals in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht en behoorlijk is geïnformeerd – zonder enige twijfel op grond van door de betalende partij verstrekte gegevens dan wel, als daartoe (nog) aanleiding bestaat, na eigen onderzoek zijn te herkennen, ook al zal met een en ander enige tijd gemoeid kunnen zijn. Ook in een dergelijk geval zal de curator in de redelijkheid geen andere keus hebben dan de vergissing dadelijk ongedaan te maken.’

Commentaar

Ik heb mij als vermeld geschaard in het kamp van de tegenstanders van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel.⁷ Het zal dan ook geen verbazing wekken dat ik het jammer vind dat de Hoge Raad niet om is gegaan. Al had ik dat – nog maar tien jaar na het wijzen van het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest – eerlijk gezegd ook niet verwacht.

Of de nadere uitleg door de Hoge Raad van de Ontvanger/Hamm-regel voor de praktijk ook een verduidelijking oplevert, waag ik te betwijfelen. De overweging dat de onmiddellijke terugbetalingsverplichting ‘nader gepreciseerd’ slechts bestaat wanneer er ‘geen rechtsverhouding bestaat of heeft bestaan die de betaler, de gefailleerde of de curator aanleiding kon geven te veronderstellen dat er (mogelijk) wél een rechtsgrond aanwezig was voor de betaling’ roept meer vragen op dan zij beantwoordt. Wanneer heeft de curator (voldoende) aanleiding iets te veronderstellen? Op basis van welke (administratieve) gegevens? Welke mate van onzekerheid/onwaarschijnlijkheid is daarbij vereist? En wat doet het er eigenlijk toe welke veronderstelling bij de gefailleerde leeft? Deze en andere vragen die in dit verband rijzen, komen uitgebreid aan bod in de noot onder dit arrest van Van Schilfgaarde in NJ. Van Schilfgaarde concludeert – mijns inziens dus terecht – dat de geciteerde passage de verwarring alleen maar vergroot. Hij suggereert zelfs dat we de ‘precisering’ maar beter kunnen vergeten.

Ook blijft de vraag intrigeren waarom de Hoge Raad toch zoveel relevantie toekent aan de vraag of er sprake is van een ‘onmiskerbare vergissing’. De Hoge Raad doet in het Van de Werff q.q./BLG-arrest wel een poging uit te leggen hoe we dat criterium moeten verstaan, maar niet waarom het criterium überhaupt wordt toegepast. Dat, terwijl mijns inziens toch evident is dat bijvoorbeeld de positie van de onverschuldigde betaler in het Komdeur q.q./Nationale Nederlanden veel schrijnender was dan in het Ontvanger/Hamm q.q.-arrest en het Van der Werff q.q./BLG-arrest. In de laatste twee arresten – voorbeelden van ‘onmiskerbare vergissingen’ – hadden de onverschuldigde betalende (de Ontvanger en BLG) zelf een fout gemaakt. In het eerste

geval viel Nationale Nederlanden niets te verwijten; zij was door de curator tot een onverschuldigde betaling gedwongen op grond van een vonnis dat later in hoger beroep werd vernietigd. Waarom de ‘betamelijkheid’ dan in de visie van de Hoge Raad juist weer niet van de curator vergt dat hij die onverschuldigde betaling ongedaan maakt, blijft voor mij een raadsel.

Een andere vraag die na het Van der Werff q.q./BLG-arrest resteert, is of de toepasselijkheid van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel beperkt zal blijven tot vorderingen uit onverschuldigde betaling als gevolg van een onmiskerbare vergissing, of dat er nog andere boedelvorderingen denkbaar zijn die direct en met voorbijgaan van de aanspraken van andere boedelcrediteuren moeten worden voldaan. Die mogelijkheid hield de Hoge Raad in het Komdeur q.q./Nationale Nederlanden-arrest nadrukkelijk open. De Hoge Raad spreekt in dat arrest van een ‘betaling die niet het gevolg (is) van een onmiskerbare vergissing en evenmin van een daarmee voor de toepassing van de Faillissementswet in dit verband op een lijn te stellen oorzaak’. Tot dusver echter heeft de Hoge Raad toepasselijkheid van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel in andere gevallen dan onverschuldigde betalingen als gevolg van een onmiskerbare vergissing steeds verworpen. Zo oordeelde de Hoge Raad dat aan een gefailleerde toekomstige smartengelduitkeringen niet op grond van de Ontvanger/Hamm q.q.-regel buiten het faillissement blijven.⁸ Ook weigerde de Hoge Raad de Ontvanger/Hamm q.q.-regel toe te passen om een vordering uit onrechtmatige daad in rang te promoveren boven de superpreferente vordering van de fiscus ter zake van heffing van inkomstenbelasting over inkomsten die de belastingschuldige met zijn onrechtmatige gedragingen had gegenereerd.⁹

Een geval waarin de Ontvanger/Hamm q.q.-regel wel is toegepast buiten een geval van een onverschuldigde betaling als gevolg van een onmiskerbare vergissing is te vinden in een arrest van Het Amsterdamse Gerechtshof uit 1998.¹⁰ Het hof besliste dat een vordering tot schadevergoeding uit onrechtmatige daad van de curator, eruit bestaande dat de curator zaken had verkocht zonder daarop rustende pandrechten te eerbiedigen, een boedelvordering oplevert die direct en met voorbijgaan van de aanspraken van andere boedelcrediteuren moeten worden voldaan. Daarbij hanteerde het hof de regel uit Ontvanger/Hamm q.q., zonder dat arrest overigens expliciet te benoemen.

Tot slot

Nu de Hoge Raad geen gehoor heeft gegeven aan de oproep van Kortmann zal een koerswijziging alleen nog maar van de wetgever kunnen komen. Ondenkbaar is dat niet, nu er al enige tijd een advies aan de minister van Justitie in de lucht

7. Zie voetnoot 4.

8. HR 22 november 2002, NJ 2003, 32 (Oberdorf/Linssen q.q.)

9. HR 27 september 2002, JOR 2002/212 (Vereniging tegen Piramidenspelen/Ontvanger).

10. Hof Amsterdam 23 mei 1998. JOR 1999/13 m.nt. Boekraad.

hangt van een commissie onder voorzitterschap van diezelfde Kortmann, waarin een voorontwerp zal worden gepresenteerd voor een geheel nieuwe Insolventiewet. Ik ben benieuwd of Kortmann zijn medecommissieleden wel heeft kunnen overtuigen.

Mr. G.A.J. Boekraad